
Půlnoční odhalení

Sympatická.“ Hugh se přimhouřenýma očima zadíval na zavřené dveře. „Zdá se, že se tady slečna Sullivanová nějaký den zdrží. Měl bys do toho jít.“

Reed se obrátil zády k východu – a k ženě za dveřmi. „Jestli se předpověď naplní, zapadnu přes víkend sněhem. Navíc nemám na takovou ženskou energii.“ Bože, kdyby měl čistou a normální minulost, udělal by všechno pro to, aby si mohl s krasavicí užít.

„Prokristapána, chlape, tak si kup bednu Red Bulla,“ bručel Hugh při návratu do služebny. „Hergot, nebýt ženatý, určitě bych měl na takovou kost dost energie.“

„Kdyby tě Doris slyšela, stáhla by tě z kůže.“ Reed zavadil pohledem o složku s policejní zprávou. Jayne Sullivanové je třicet. Věkově jsou si blíž, než předpokládal, což ho potěšilo víc, než čekal.

„O tom nepochybuju,“ uchechtl se Hugh. Pokynul k dřevěné židli, nejspíš ukořistěné v nějaké staré škole. „Škoda že ji u nás potkal takový malér. Stejně je to divné, co říkáš?“

„Jo. Tyhle záhady nemám v oblíbené.“

„Já taky ne.“ Hugh otočil ventilem na radiátoru v rohu místnosti. „Měli bychom ji mít pod dohledem.“

Reed se posadil na rozvrзанou borovicovou židli. „Proč jsi mě sem pozval?“ zeptal se. Poznámku nechal bez povšimnutí.

Hugh náhle zvažněl. „Díky, žes přišel, vím, jak ses musel přemáhat. Hajný našel v kamenolomu jednoho z pohřešovaných trampů z Mayfieldu. Předpokládám, že jsi to slyšel.“ Šéf se zavrtal do Reeda rentgenovým pohledem.

Reed věděl dobře, co přijde. Obrátil zrak k řadě zarámovaných ocenění na stěně za Hughovou hlavou. Kolega se tvářil a jednal klidně, až lhos-

tejně, a za vizáží venkovského křupana by málokdo hledal profesionála s třicetiletou zkušeností. Týden co týden marně naléhal na Reeda, aby se ucházel o místo šefa zdejšího policejního oddělení; dá se čekat, že dnešní požadavek bude tvrdě obhajovat.

„Jo, slyšel,“ odpověděl Reed se sevřeným hrdlem. Kariéru vyšetřovatele v oddělení vražd pověsil po smrti manželky před pěti lety na hřebík. „Víš, že už to nedělám.“

Hugh se nenechal odbýt. Pokračoval klidně, ale začínal v něm vřít hněv. „Vím, pro odchod z policejního oddělení v Atlantě jsi měl důvod. Já nežádám víc než hodinu dvě z tvého volna.“

Reed v duchu poměřoval pocit viny se zodpovědností. Na jedné straně slíbil synovi, že u policie skončil, jenže dva mrtví studenti je zatraceně velký problém. Kvůli Scottovi by měl vstát a odejít, přesto neprotestoval, když Hugh otevřel složku položenou na záznamní knize.

„Koroner stanovil jako předběžnou příčinu úmrtí nešťastnou náhodu.“ Hugh rozložil na stole snímky jako karty hlavolamu podstrčené paní smrtkou. Reed měl nutkání zavřít oči před ohavným záběry – léta poklidného života v něm utlumila profesionální otrlost. Barevné doklady brutálních scén byly v minulosti součástí jeho každodenní práce. Kvůli Hughovi potlačil odpor a zběžně prohlédl snímky.

„Hochy pohřešujeme od října. Kolem Díkůvzdání bylo dost teplo, tělo je ve špatném stavu – šest týdnů bylo vydáno napospas hmyzu a zvěři.“ Hugh ukázal prstem zdeformovaným revmatitidou na rozložené části měkkých tkání. „Moc materiálu k práci nezůstalo, nějaké části dokonce chybí.“

Jako například hlava, doplnil Reed. V ústech ucítil kyselou pachuč.

„Hlava byla oddělená až po smrti.“ Hugh přisunul před Reeda další snímek. „Díky nějakému aktivnímu mrchožroutovi nedokázal patolog prokázat způsob, jak k dekapitaci došlo.“

Reed si v duchu shrnul informace: Tělo leželo v lese šest týdnů a starala se o ně zvěř a hmyz.

Po chvíli úporného hledání vytáhl Hugh rentgenový snímek s popisem. „Poznamenal však, že vpředu, těsně pod místem, kde byla oddělená hlava, je viditelné škrábnutí do vnitřní strany obrátle.“

Reed hluboce vzdechl a odtrhl zrak od příšerného záběru. Soustředil pozornost na popis rentgenového snímku. Škrábnutí na kosti tipoval spíš na nůž než zvířecí zuby. „Myslíš, že tomu klukovi někdo podřízl krk?“

Hugh se probíral fotografiemi, pak jednu podal Reedovi. „A tohle jsme našli pod tělem.“

Reed otočil fotku víc ke světlu. Mince. Na první pohled zvláštní a hodně stará – podobné si prohlížejí návštěvníci v muzeích.

„Bronzová keltská mince z doby zhruba padesát let před Kristem,“ identifikoval Hugh nález.

„Kecáš...“

„Nekecám.“ Hugh se opřel na židli. „Kdybychom našli u těla špičku šípů nebo objevili mrtvolu v rašelině v Británii, možná bych připustil shodu náhod. Ale jak se, k čertu, dostala starověká keltská mince pod mrtvolu v Maine?“

„Jak těžké je získat takovou minci?“

„Ověřil jsem si, že nijak zvlášť. Kdyby šlo o vzácný vzorek, měli bychom štěstí, ale tohle je běžný typ v hodnotě asi třiceti dolarů.“

„Ještě něco?“

„Ne.“ Hugh hodil na stůl další papír a vrásky kolem jeho úst se prohloubily. „Zbytek je na cestě k soudnímu antropologovi, takže na definitivní závěr si musím nějaký čas počkat. Pokud byl ten chlapec zavražděn, pachatel se za šest týdnů někam pěkně uklidil. Když jsme teď tělo objevili, nedopřeju mu minutu, aby zamaskoval jediný důkaz. Stopy dostatečně zmrzly.“

Reedovi nezbylo než souhlasit. „A co ten druhý?“

„John Mallory je oficiálně stále pohřešovaný, nicméně oba víme, že pravděpodobnost přežití je mizivá.“

Úřady už v polovině listopadu ukončily pátrání a oba chlapce považovaly za mrtvé. Počasí se totiž zhoršilo a sníh zavál všechny stopy. Tělo bylo nalezeno čirou náhodou, když se po Díkuvzdání na čas oteplilo. Jinak by zůstalo pohřbeno v závěji až do jarního tání.

„Tak jak to vidíš?“

Reed musel chtít souhlasit s Hughem. „Sázím na násilnou smrt. Abys mohl zahájit oficiální vyšetřování, potřebuješ nejprve vyjádření soudního lékaře. Město se nerozhoupe, dokud neuvidí úřední papír.“

„Já vím, ale nechci to nechat plavat.“ Hugh pevně sevřel rty. Vytáhl z kapsy bílý naškrobený kapesník, sundal brýle a přehnaně důkladně leštil skla. „Než strčím hlavu do oprátky, chtěl jsem si vyslechnout názor další osoby. Do penze nemám daleko, tak ať mě klidně vykopnou.“ Zasunul fo-

tografie zpět do obálky a zavřel ji. Reedovi bylo však jasné, že případ je otevřený.

Nicméně on se nemínil do vyšetřování zapojit.

„Ocením neoficiální pomoc, Reede. Nikdo o tom nemusí vědět.“ Hugh sáhl do zásuvky pro tlustou hnědou úřední obálku. „Kopie,“ šoupl ji přes stůl k Reedovi.

Reed položil kotník na koleno a pozoroval vzor na podrážce zimní boty. Svědomí hlasitě napovídalo zločin, na to už ani nepotřeboval další důkaz. Šéf má naprostou pravdu – toho kluka někdo zavraždil. Bezvýchoďná situace... Kdyby Reed kolegovi pomáhal, riskoval by odhalení. Jestli odmítne, vrah unikne spravedlnosti... možná vyhledá další oběť – například Scotta.

„Víš, čím jsem prošel, Hughu. Další publicitu si nemůžu dovolit.“

„Máš mé slovo, zůstane to mezi námi,“ ujistil ho Hugh. „Prosím tě. Vytvořil jsem teorii, ale chybí mi tvé zkušenosti a odborné posily. Dokud neoznámí oficiálně, že jde o vraždu, nemůžu žádat stát o pomoc.“

„A Doug Lang?“

„Poručík se celý třese na moje místo. Nestačí u Nathana leštit kliku, natož aby hledal vraha. Navíc bych celou věc držel zatím v tajnosti, a Doug neumí držet jazyk za zuby.“ Hugh postrčil obálku blíž k Reedovi. „Půjč si ji, projdi si ten případ. Jestli tě něco napadne, zavolej. Víc po tobě nechci.“

Reed se na obálku ani nepodíval. Odstěhoval syna tisíc kilometrů, aby ho uchránil před násilím, smrtí a dotíravými médii. „Je mi líto, Hughu, ale nemůžu.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

Reed neodpověděl. Vtom mu zavibroval telefon – pravděpodobně zpráva od Scotta. Vstal a otočil se ke kolegovi zády. Dnes odpoledne jdou se Scottem uříznout vánoční stromek.

Hugh nespouštěl z Reeda pohled. „Kolik je synovi?“ zeptal se.

„Sedmnáct.“

Hugh znovu otevřel složku a hodil na stůl další barevnou fotografii. „Zack Miller byl jen o rok starší.“

Reed si byl vědomý chyby, ale zrak se automaticky upřel na portrét. Vy-táhlé děcko na fotografii v roence vyššího stupně střední školy. Ještě se ani nepotřeboval holit. Při pohledu na mladou rozesmátou tvář zářící optimismem sevřel Reeda tolik známý záchvat vzteku a bezradnosti. Zack Miller už neprožije letošní Vánoce. Jak je přežijí chlapcovi rodiče?

Těžkým krokem vykročil ke dveřím. Scott je pro něho přednější. Copak se syn neobětoval dost ve jménu spravedlnosti? Naproti recepci vyšel ze dveří své kanceláře Doug Lang. Jakmile zahlédl Reeda vycházet od náčelníka, v očích se mu zlostně zablýsklo. Kdyby Reedem už dávno neopovrhoval pro jeho kamarádství se šéfem, bleskurychle by ho zařadil na první místo seznamu úhlavních nepřátel. Reed oba poldy během jednoho okamžiku pořádně naštvál.

Zatraceně mizerný den. Zatraceně mizerných pět let.

Reed se kvapně ohlédl přes rameno – Hugh právě vrátil fotografii z ročenky do úřední obálky. Jako by mu během těch několika minut přibýlo vrásek na tváři a vlasy ještě víc prošedivěly. V zatuchlém vzduchu maličké kanceláře bylo jeho zklamání přímo hmatatelné.

„Nezlob se, Hughu. Je to příliš náročné,“ omlouval se Reed. Útroby se mu sevřely ještě víc, když ho šéf vyprávěl poslední větou.

„Víš, co je náročné, Reede? Oznamit rodičům, že jejich syna někdo zavraždil.“

Ta slova Reedovi zněla v uších ještě na ulici. Ani hluboký nádech čerstvého vzduchu nepomohl. Vytáhl mobil a přečetl si Scottovu zprávu. *Připravený ve čtyři.*

Skvělé, ještě půl hodiny se může flákat. Stejně by se nejraději vrátil domů a zbytek zimy tam prožil jak medvěd v brlohu. Nebýt Scotta, stal by se z něho dávno poustevník. Scott na podzim odjede a veškerý společenský život půjde k ledu. *Proč mi to vlastně vadí, když to chci? Nebo nechci?*

Někde uvnitř hlavy se klubala nepřijemná bolest, Reed proto místo k džípu na protější straně ulice zamířil do malé drogerie o půl bloku dál. Během schůzky s Hughem se venku setmělo a nad liduprázdným chodníkem se rozsvítily pouliční lampy. Reed vešel do malého obchůdku s úzkými uličkami mezi regály; z nejbližšího popadl nejmenší balení ibuprofenu, zamířil k pokladně... a strnul. Krasavice něco řešila u pultu, obrácená k němu zády. V následujícím okamžiku už stál za ní, ani si neuvědomil ty tři dlouhé kroky.

Vdechl sladkou ovocnou vůni. Jahody. Ta vůně v něm vyvolala hlad, až se zarazil, jak silný. Primitivní instinkt. Ten, co žene lososy proti proudu řeky a nutí kocoury kňourat ve ztemnělých alejích. Stejný instinkt vede i jeho zjistit, která část Jayne voní po jahodách.

Ohlédla se přes rameno a koutek úst se jí zvedl v náznak úsměvu. „Často špehujete?“

„Netušil jsem, že jste tady.“ Ukázal lahvičku s ibuprofenem.

Přikývla. Než se znovu obrátila k pokladně, zachytil Reed v jejích očích zvláštní záblesk... Rozladění?

„Tři dolary dvanáct centů.“ Pokladní uložil balíček žvýkaček a balzám na rty s jahodovou vůní do malého plastového sáčku. Reed upřel pohled na Jayneiny rty. Chutnaly by stejně, jak voní?

Jayne vytáhla z odřené kožené peněženky tři pomačkané dolarové bankovky a odpočítala mince. Pak hodila peněženku i sáček s nákupem do tašky. Reed si všiml *Timesů* čouhajících z boční kapsy, otočených na příloze o umění. Nenápadně se natáhl, aby viděl kousek obrázku. *Nejnovější dílo R. S. Morgana: Zoufalství* stálo v komentáři pod fotografií. V tom okamžiku se příjemně provoněný prostor drogerie proměnil v klaustrofobické dusno.

Jayne ustoupila stranou, aby Reed mohl položit nákup na pult. Zaplatil dvacetidolarovkou.

„Můžu vás pozvat na kávu?“ zeptal se s hrdlem sevřeným nejistotou.

Upřeně se na ni díval pronikavýma zelenýma očima. Přivedla ho snad do rozpaků nebo... Zatoužil po ní? Ucítila to zvláštní, dávno zapomenuté chvění a raději odvrátila pohled.

Zavírala tašku a zvažovala Reedovo pozvání. Na veřejném místě jí nic nehrozí, tak proč ne? Naposled zažila tyhle vnitřní vibrace, když ji Bobby Day pozval na školní ples. Dneska měla náročný den a posedět s mužem, jehož blízkost jí zrychluje tep, není špatný nápad. „Do bistra?“ zeptala se.

Reed kývl hlavou ke dveřím a společně vyšli na ulici. Pro jistotu se rozhlédl, ale okolí bylo liduprázdné. „Ne. O kousek dál je knihkupectví a mají tam výbornou kávu a občerstvení.“

Jayne ještě teď cítila nakyslou příchut' odpolední kávy v bistru – byla odporná – a na další ani neměla chuť. Ale poslední rande měla... Bože, copak na tom záleží?

Skutečně postřehla v jeho pohledu ten zvláštní záblesk? To se dá zjistit jediným způsobem. „Fajn,“ přikývla.

„Pěšky nebo autem?“ zeptal se.

„Projdeme se.“

„Ještě pořad mi nedůvěřujete?“ uchechtl se.

„Nedůvěřuju každému,“ vyhrkla Jayne ostřeji, než chtěla.

Reed se na chvilku odmlčel a pár vteřin hleděl na jizvu. „Děláte dobře,“ řekl. Pak svižně vykročil dolů ulicí; Jayne s ním snadno udržela tempo. Promluvili až v druhém patře knihkupectví. Jayne překvapilo, jak je moderní a prostorné. Objednala si velkou porci horké čokolády s kopečkem šlehačky ozdobeným čokoládovým sirupem a pořádný kus moučnicku s kousky čokolády uvnitř. „Mám za sebou zatraceně hnusný den,“ mrkla úkosem po Reedovi.

Upřel na ni pohled. „Chápu.“ Pak se obrátil k baristovi. „Černou kávu, prosím.“

Odnesli si občerstvení k zadnímu stolu, kde je nikdo nebude rušit. Jayne se posadila, tašku položila na klín a zachmuřeně se dívala na podnos s cukřenkou. Cukr. Cukr a ještě víc cukru. „Bude mi špatně,“ zamumlala.

Reed zvolil místo naproti. Sundal bundu a přehodil ji přes opěradlo, to pak úplně zakryl rozložitými rameny. „To je možné.“

Jayne uchopila kelímek oběma rukama a napila se. Šlehačka a hustý čokoládový nápoj se na jazyku příjemně spojily. „Nevadí. Mmm... Je báječná.“

Reed se poprvé usmál, a tím se posunul v Jayneině hodnocení od „pohledný“ k „wow!“ Napětí vystřídalo hřejivé uvolnění. *Čokoláda mě příjemně prohřívá. Skutečně jen čokoláda?* Pár vteřin soustředěně pozorovala moučnick.

„Máte ráda umění?“ zeptal se Reed zčistajasna.

Jayne vzhledla. Kývl k novinám v kapse kabelky. „Ach tak... Jsem fotografka.“

„Co fotíte?“

„Hlavně do turistických průvodců.“ Nelže, přestože zatím prodala bulváru ne víc než šest snímků, a o těch se raději nezmíní. Ani o horentní sumě, kterou na nich vydělala, nebo o tom, jak je na těch špinavých penězích závislá. „Jednou bych se ráda vrátila do školy dokončit studium umění.“

„Proč to neuděláte?“ Reed odložil šálek s kávou.

Blížil se soumrak a obloha potemněla do hrozné, ocelové šedi. Jayne s tváří otočenou k oknu drolila kousek moučnicku mezi prsty, a když se obrátila zpět k Reedovi, přistihla ho, že si prohlíží její jizvu. Uvědomila si, že zaslechl rozhovor s policejním šéfem a ví, jak přišla ke zranění.

„Jmenoval se Ty Jennings a navštěvovali jsme stejné přednášky z historie umění. Párkrát jsme zašli na kávu. Choval se přátelsky, byl atraktivní a docela hodný. Jednou večer navrhl, že mě doprovodí k vozu – na parkoviště

asi o šest bloků dál. Zeptal se, zda bych nešla k němu domů. Odmítla jsem, a to ho šíleně vzteklo. Popadl mě za vlasy a táhl ke svému autu. Když jsem začala křičet, udeřil mě do tváře. Nepřestala jsem, a tak vytáhl nůž a bodl mě do tváře.“ Náhle se zarazila. Nechápala, proč mu to vypráví. Popisovala ten incident už tolikrát a mnohem podrobněji – na policii, prokurátorovi, psychiatrovi. Slova se jí vybavovala automaticky. Jenningsovo propuštění v ní vzkřísilo starý strach a vyprávět o tom hrůzném prožitku Reedovi ji přišlo osobnější. Jako by viděl, co se odehrává v jejím nitru a co ostatní nepostřehli. „Kdyby tenkrát nevystoupil z výtahu ten kluk...“

Těžká teplá dlaň na ruce jí zabránila drolit moučník. Souznění, které v té chvíli oba pocítili, bylo mnohem hlubší než dotek prstů. „Později jsem zjistila, že v naší skupině nebyl vůbec zapsaný. Lovil oběti. Policie ho podezírala z únosu, znásilnění a vraždy dvou dívek. Našli je v parku Fairmont. Prokurátor slíbil, že pokud budu vypovídat, zašijí ho na hodně dlouho.“

„Kolik si odseděl?“

Jayne upřela pohled na Reedovu silnou ruku, mozolnatou od těžké práce, na prstech několik drobných jizev. „Nakonec vyšlo najevo, že policie neměla pro další dvě obvinění dostatek důkazů. Dostal šest let.“

„Tak málo?“ divil se Reed.

„Jo. Minulý týden ho propustili – o víc než dva roky dřív. Prachy mají zázračnou moc. Jennings patřil do bratrstva prominentních grázlů Břečtanové ligy.“ Jayne si vzpomněla na netečný výraz prokurátora, když jí sděloval, že za další dva zločiny Jennings nebude stíhaný. Prostě zproštění obvinění – za peníze nevinen! Pro prokurátora nic výjimečného či pohoršujícího. Obvyčejný pracovní den – ovšem pouze pro něho.

Potlačila vztek a bezmocnost a dopila čokoládu. Na kalorie kašle. „Neví, kde mě hledat. Náčelník policejního okrsku slíbil, že Jenningse nespustí z dohledu.“ Stačí, už o sobě neřekne ani slovo. Až dosud Reed po každé její otázce týkající se jeho osoby obratně změnil téma hovoru, ale teď se mu to nepodaří. „A co jinak děláte kromě příležitostných údržbářských prací?“

Odtáhl ruku, aby se mohl napít kávy, a Jayne sevřela pěst – najednou jako by ji opustil pocit bezpečí.

„Opravuju nábytek, dělám běžnou stolařinu a tak...“ odpověděl Reed. Vtom mu zazvonil telefon. „Omlouvám se, čas je neúprosný. Musím běžet,“ řekl už opět s upjatým výrazem.

„Díky za čokoládu.“ Jayne zakryla rozčarování úsměvem. Zase se o něm nic nedozvěděla.

Reed se zatvářil, jak by se chystal ještě něco říct, ale rozmyslel si to. „Není zač. Rád bych vás doprovodil do penzionu, ale chápu, proč odmítáte.“

„Díky, stejně se chci chvilku zdržet a vybrat si něco na čtení do postele. I kdybych měla vůz pojízdný, na výlety příliš mrzne.“

Reed vstal, hodil si bundu přes ruku a rozloučil se. „Užijte si pobyt.“ Cestou ke dveřím dopíjel zbytek kávy.

Jayne nevydržela déle sedět. Seběhla do knihkupectví o patro níž, brouzdala mezi regály s téměř plným kelímkem čokolády, neklidná a nesoustředěná. Proč vlastně Reedovi vyprávěla o útoku? Před cizími lidmi soukromí vždycky úzkostlivě chránila. Rozpovídala se jen před lidmi, které znala celý život. Reed se ptal a ona odpovídala – ona, která sem přijela shromáždit informace! Nedozvěděla se téměř nic. Způsob, jak dokázal skrývat emoce, neprozradit nic o sobě, dával tušit bolestnou minulost. Lidé obvykle nechránili své soukromí bezdůvodně.

R. S. Morgan zůstává stále záhadou. Jestli ho někdo v městečku zná, pak je tajnůstkář. Podle dosavadních dojmů ze života zdejší komunity se zdá, že se obyvatelé upřímně rádi podělí o každý šplecht. Umělec zde buď nežije, nebo žije pod jiným jménem.

Jayne si z pultu s levnými knihami vybrala historickou romanci. Dnes má současnosti po krk. Vyšla do nepříjemně chladného a vlhkého soumraku. Nažloutlé světlo pouličních lamp tlumily porovy deště se sněhem.

Jayne nasadila svižné tempo a na Hlavní ulici zabočila do Třetí. K penzionu zbývalo projít kolem dvou bloků. Ještě nebylo ani pět. Ve Filadelfii by po chodnících v tu dobu spěchaly davy zaměstnanců na vlaky do přilehlých čtvrtí. Přidala do kroku.

Najednou ji v chladném větru zamrazilo v týle. Zastavila se a prudce otočila hlavu. Nikdo za ní nešel, kolem šustělo jen suché listí ve větru.

Jakmile znovu vykročila, pocit zesílil. Sevěřela pevně tašku s knihou a znovu se ohlédla. Ulice byla opuštěná. Ještě jeden blok... Na verandě penzionu se svítilo. Když konečně zamířila po cihlovém chodníku k domu, vydechla úlevou. Naposled se ohlédla, v okolí nespátřila živou duši. Nikdy neužívala léky, ale jestli ta zbytečná úzkost neodezní, bude si muset koupit něco na uklidnění. Nemůže existovat čtyřiaadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu v zajetí stihomamu.

Chodník ke dveřím lemoval vysoký živý plot. Jayne procházela jeho stínem, když tu ji oslepila krutá bolest a v hlavě jí zajiskřilo. Naklonila se vpřed a někdo ji zachytil. Pak se propadla do tmy.